дитячий християнський журнал

СТЕЖИНКА

ISSN 2194-3796

5 · 2026

БОГ ЗАВЖДИ ПОРЯД

ТИ НЕ ОДИН

Пройди з Петриком та Оленкою туристичним маршрутом, виконай усі завдання та збери каміння з літерами. І дізнайся, Хто завжди поряд з тобою.

Ліс страху

Чого ти боїшся?

темряви грози самотності

Знайди зайця, який заховався в лісі.

Дощ труднощів

Що робити, коли важко?

Обведи правильну відповідь:

плакати молитися тікати

Допоможи Оленці дійти до парасольки.

Печера самотності

Ти самотній?

Обведи правильну відповідь:

ТАК НІ

Порахуй усі зірки на нічному небі.

Пагорб надії

«Я тебе не покину і не відступлю від тебе!»
Євр. 13:5

Авторка ілюстрацій Мар'яна Микитюк

Олексій Мюллер

БОГ ЗАВЖДИ ПОРУЧ

Цар Давид: «Коли б я пішов навіть долиною смертної тіні, не боятимуся лиха, бо Ти зі мною».
Псалом 22:4

Якось ми з хлопцями пішли на річку. Була осінь, небо затягнули хмари, дув прохолодний вітер. На березі ми знайшли покинутий водний велосипед. Пройти повз таку знахідку просто неможливо. Нас п'ятеро. Ми всі зійшли на борт нашого уявного піратського корабля, відштовхнулися від берега й вирушили в навколосвітню подорож. Та одразу після відплиття з'ясувалося, що ні педалі, ні кермо не працюють. Наше судно виявилося повністю некерованим.

Течія невблаганно несла нас до моря. На борту почалася паніка: хтось роздавав безладні команди, хтось кричав і розмахував руками, намагаючись привернути увагу людей на березі, а хтось тихо скиглив від розпачу. І вже нікому не було смішно.

Особисто я відразу зрозумів, що сів не на той корабель і зв'язався не з тією компанією. Було очевидно, що ця витівка може закінчиться дуже погано, а наша подорож справді стане навколосвітньою. Щоправда, дедалі більше здавалося, що повернуться з неї не всі…

Навчений бабусею молитися у скрутні хвилини, я подумки благав: «Господи, врятуй і збережи! Допоможи нам! Ми гинемо!» І раптом мені спало на думку: спробуй відремонтувати ланцюг на педалях. На диво, це вдалося! Потроху ми почали наближатися до берега. Та невдовзі виникла ще одна небезпека. Біля причалу, до якого ми наближалися, стояли рибальські судна. Наш водний велосипед могло затиснути між кораблями, і ми могли опинитися у воді. Точно не пам'ятаю, як нам вдалося дістатися берега й вибратися на сушу. Пам'ятаю тільки, що додому ми бігли налякані, але неймовірно щасливі.

Я дуже вдячний Богові за те, що того дня Він урятував життя всім хлопчакам. А ще за те, що про цю пригоду так і не дізналися ні мама, ні тато, адже вони б за мене хвилювалися. Це був один із тих випадків, коли я особливо відчув Божу присутність і Його допомогу. Не випадково Біблія говорить: «Я тебе не покину і не відступлю від тебе!» (Євр. 13:5).

Авторка ілюстрацій Діна Шельпук

Питання для роздумів:

1. *А ти колись відчував, як Бог допомагає тобі?*
2. *Чому Бог говорить: «Не покину тебе і не відступлю від тебе»?*
3. *Що потрібно для того, щоб Господь прийшов на допомогу?*

Бог дає обітницю Якову

Олексій Мюллер

Біблія відверто розповідає нам про своїх героїв. Якщо хтось здійснив подвиг, Біблія так і назве це подвигом; якщо ж хтось згрішив, вона так само прямо про це скаже.

Так, наш сьогоднішній герой Яків обманом отримав батьківське благословення. За порадою матері він навмисно переодягнувся і навіть змінив голос, аби батько Ісаак благословив його як первістка і щоб саме йому дісталася більша частина спадщини. Старший брат Якова, Ісав, так розлютився через це, що вирішив убити його. Рятуючись від гніву й помсти Ісава, Яків утік у Месопотамію до свого дядька Лавана.

У дорозі Якову довелося ночувати просто неба, а замість подушки використати камінь. Він так утомився, що, попри незручності, міцно заснув. І наснилася Якову величезна драбина від землі до неба, по якій ангели Божі сходили й підіймалися. А на вершечку стояв Сам Бог і говорив Якову:

– Я з тобою і берегтиму тебе всюди, хоч куди б ти пішов.

Яків дуже злякався – і прокинувся. Він зрозумів, що сталося дещо дивовижне. Навіть назвав те місце домом Божим – єврейською мовою Вефиль. Там поставив камінь на згадку про цю подію і полив його зверху оливковою олією на знак особливого благоговіння.

Напевно, Якову було водночас і радісно від того, що Бог заговорив до нього, і страшно, адже це Сам Бог, Який знав справжню причину його втечі.

Авторка ілюстрацій Діна Шельпук

Яків помолився: «... Якщо Бог буде зі мною і оберігатиме мене на дорозі, якою я йду, і дасть мені хліба їсти й одежу зодягнутися, так що я повернуся здоровим до дому мого батька, то Господь буде мені Богом, а цей камінь, якого я поставив як стовп, буде Божим Домом, і з усього, що Ти даси мені, я неодмінно дам Тобі десятину!»

Цей випадок став поворотним моментом у житті Якова. До цього він був просто, як сьогодні кажуть, дитиною батьків-християн, а зараз він встановив особисті стосунки з Богом. Можливо, до цього він тільки бачив, як молиться його батько Ісаак чи мати Ревека, а тепер він помолився сам, помолився серйозно, помолився з обіцянкою щось зробити для Господа.

Звісно, на Якова попереду чекає чимало випробувань, труднощів, розчарувань, несправедливости, страхів, але він чітко побачив, що з ним Господь Бог, Який явився йому вночі і Який збереже його за будь-яких обставин і допоможе в усіх ситуаціях. Так воно й було.

Цю історію ти можеш прочитати в Біблії, у 28-му розділі книги Буття.

Лист без адреси

Олена Мікула

Як добре влітку в лісовій школі! Квіти, ягоди, гриби – просто краса! Можна скупатися у прохолодному озері, якщо, звичайно, умієш плавати. Можна пограти у м'яча, можна просто на траві повалятися. Ведмедик з Лисеням на гойдалках бавляться. Зайчик, Їжачок і Каченя у квача грають. А Білченя та Совеня книжку читають, цікаву, з картинками.

«Дінь-ділінь! – дзвенить дзвіночок на пухнастій ялинці. – Усі на урок!» Поважний Лелека вчить дітей рахувати. За гарну оцінку отримай ягідку-малинку. Зайчик – найкращий математик. У нього навіть вуха в малині.

Цілий місяць діти будуть тут. Вони навчаються та відпочивають. Щоправда, сумують трохи за мамами й татами. І кожен з нетерпінням чекає на Вовченя-листоношу – може, сьогодні буде лист із дому?

Аж ось Сорока стрекоче на весь ліс:

– Листоноша йде! Та щось сумний!

Усі збіглися на галявину бачать: Вовченя йде і плаче.

– Що трапилося? – обступили його звірята.

– Я йшов-йшов, потім почав переходити струмок по камінчиках, послизнувся і впав, а моя сумка...

– Потонула! – закричали всі.

– Ні, вона впала у воду, але я кинувся за нею.

– Який хоробрий! – прошепотіли всі.

– Я дістав листи, вони майже не намокли, але один лист...

«Невже мій?» – подумав кожен.

– Адреса на конверті розпливлася, і я не знаю, кому він, – ще голосніше заплакало Вовченя.

– То читай же його швидше, може, той, кому його адресовано, сам здогадається, – промовив Ведмедик і сів на пеньок.

І Вовченя почало читати:

«Привіт, малюче!

Сподіваюся, у тебе все гаразд. Ти ж слухаєшся вчителів? Як твій апетит? Ти вже зовсім дорослий, тож не завдавай нікому клопоту. Прошу тебе, не запливай далеко, коли купаєшся. Твої лапки ще не зміцніли. Будь обережним. Сподіваюся, ти не забуваєш вмиватися вранці та ввечері? І, звісно, чистиш свої пір'їнки? Коли повернешся, я навчу тебе літати.

До зустрічі!

Твій тато».

Не встигло Вовченя закінчити, як пролунав крик:

– Це мені! Це мій тато написав!

На твою думку, хто це кричав? І як ти здогадався, що саме йому батько написав лист?

Незабаром ти виростеш, навчишся добре читати, і тоді прочитаєш багато чудових книжок. Та якось ти візьмеш до рук одну велику книгу. Ти почнеш її читати і раптом зрозумієш: цю книгу написано саме для тебе. І ти також скажеш: «Це мені! Це мій Батько написав!» Ця книга – Біблія. Лист для тебе. Лист від твого Небесного Батька.

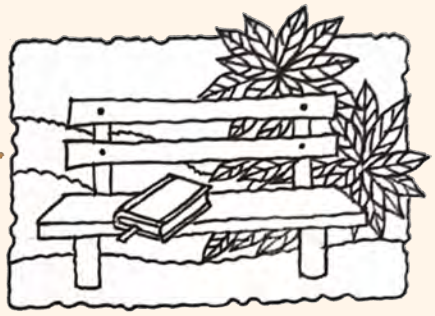

Авторка ілюстрацій Юлія Правдохіна

Лабіринт-розмальовка

У лісовій школі почалася перерва. Проведи Ведмедика й Лиценя до гойдалок; Білченя і Совеня до лави з книжкою; Зайчика, Їжачка і Каченя – на галявину. А потім допоможи звірятам знайти Біблію.

Авторка ілюстрацій Юлія Правдохіна

КУР'ЄР ПОВІДОМЛЕНЬ

Сьогодні ти можеш прочитати слова, які Бог сказав у Біблії. А як же це робили за часів, коли Біблії ще не існувало? У далекі часи Бог розмовляв з людьми безпосередньо. Так було з першими людьми, що мешкали на землі. Пізніше Бог говорив з Ноєм, потім з Авраамом, а ще пізніше з Мойсеєм. Бог сказав Мойсеєві, що той має передати ізраїльтянам.

Протягом усієї історії ізраїльського народу Бог неодноразово звертався до людей через таких чоловіків, а іноді й через жінок. Проте передавати Божі слова народові було нелегко. Часто Бог закликав людей покаятися в гріхах і відвернутися від злих учинків. Такі звістки нерідко наражали Божих посланців на небезпеку! Крім того, Бог відкривав їм події майбутнього. Адже лише Бог здатний знати майбутнє!

На жаль, серед Божих посланців повідомлень були й неправдиві колеги, які стверджували, ніби говорять від Його імені. Але це була відверта брехня. Бог не промовляв через них. Ті люди прагнули лише здобути популярність.

Перша частина Біблії, яку називають Старим Завітом, містить 16 книг, що їх написали чоловіки моєї професії. Бог точно відкривав їм те, що вони мали записати.

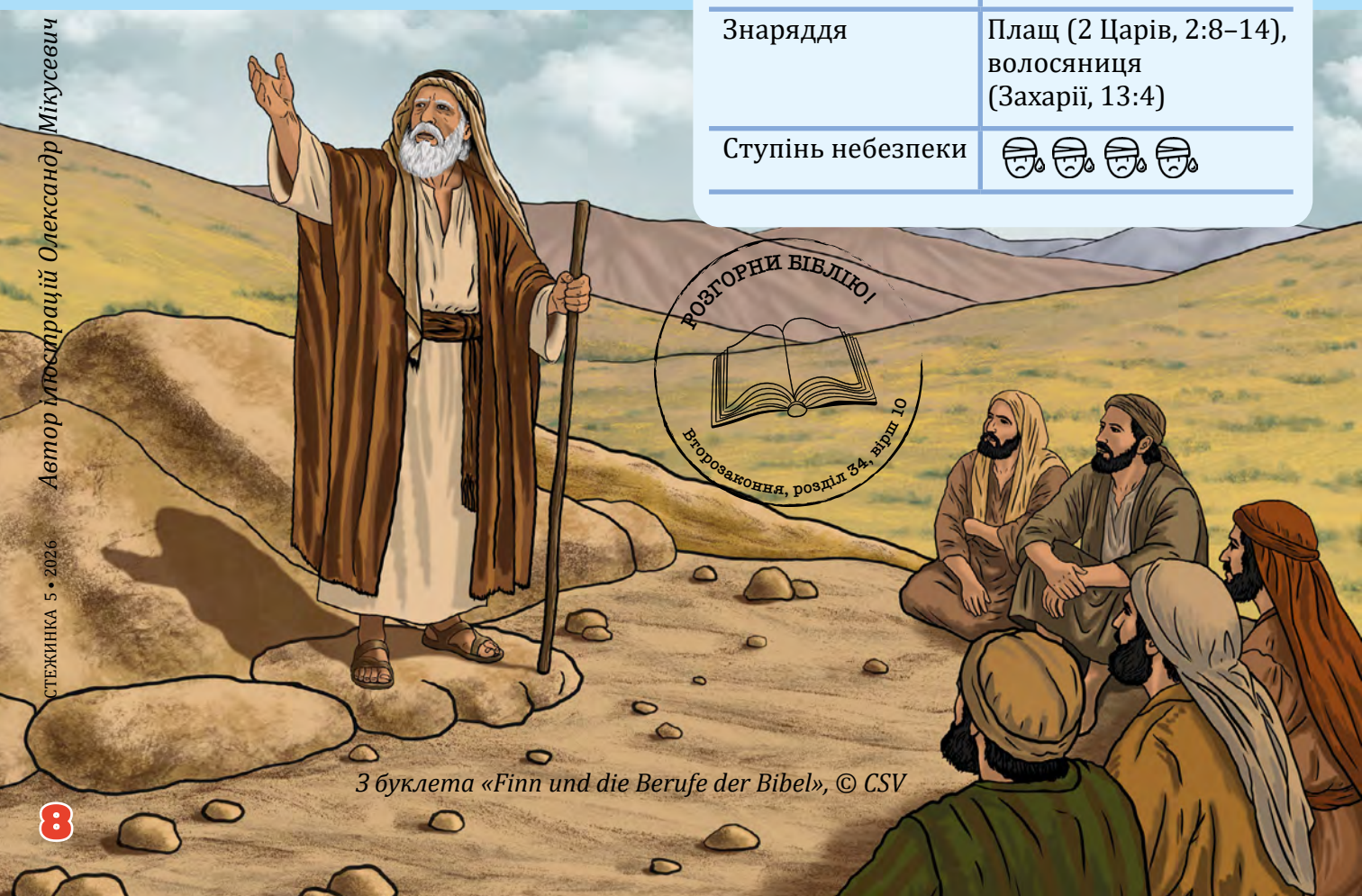
Чи вгадав ти мою професію?

Хто я?

Я ☐☐☐☐☐☐

КОРОТКА ДОВІДКА

Як часто є в Біблії?	Близько 470 разів
Хто?	Мойсей, Самуїл, Даниїл
Знаряддя	Плащ (2 Царів, 2:8–14), волосяниця (Захарії, 13:4)
Ступінь небезпеки	

З буклета «Finn und die Berufe der Bibel», © CSV

Автор ілюстрацій Олександр Мікусевич

Знайди 10 відмінностей

Авторка ілюстрацій Вікторія Дунаєва

Найкраща у світі книга

Катя Хабіхт

Денис чекав перед сірими дверима ліфта, переминаючись з ноги на ногу. Мама дозволяла йому їздити ліфтом лише разом з кимось із дорослих.

«Але ж я чудово знаю, на яку кнопку потрібно натиснути, щоб поїхати вниз! – пробурмотів він, чухаючи потилицю. – Ні, краще послухаюся маму!» – вирішив він і, розвернувшись, побіг сходами вниз. Узагалі-то це навіть добре! Разом з ним підстрибував і каптур куртки.

– Добрий день, – привітався він з жінкою, що визирнула з-за дверей на четвертому поверсі.

На третьому поверсі на сходах сидів незнайомий хлопчик. Він розглядав набір гральних карток. Стрибнувши на останню сходинку, Денис придивився до хлопчика і сказав:

– Привіт!

Хлопчик теж глянув на Дениса. На носі в нього були смішні окуляри.

– Привіт, – мовив хлопчик. – Мене звати Марко, ми тільки вчора заїхали в цей будинок. А ти хто?

Денис назвав своє ім'я, сказавши, що живе тут уже давно, нагорі, на п'ятому поверсі.

– Хочеш пограти зі мною? – запитав Марко.

Після недовгого роздуму Денис сів поруч із хлопчиком на сходинку. На картках були зображені різні тварини.

– Потрібно шукати пару однакових тварин, – пояснив Марко. – Хто знайде більше пар тварин, той і виграв. Ось, наприклад, два леви – як у Даниїла у лев'ячій ямі.

Денис розгубився:

– Що? Що за лев'яча яма? І хто такий Даниїл? Це твій друг, так?

Марко здивовано подивився на Дениса:

– Ні, Даниїл жив багато років тому. Цар наказав кинути його до лев'ячої ями, бо він молився Богові.

Тепер здивувався Денис:

– Звідки ти це знаєш?

Марко почав сортувати картки.

– Так у Біблії написано. Біблія – це книга, де написано все про Бога. Там про Нього будь-хто може прочитати.

Автор ілюстрацій Яків Бурда

Денис замислився.

– Ну, я ще ніколи не читав про це. Та й не маю такої книги – Біблії.

Цієї миті сходами примчали знизу Дмитрик і Влад.

– Агов, Дене, ми йдемо на вулицю грати. Гайда з нами.

– Так, звичайно! – кивнув головою Денис. – До речі, це – Марко. Він тепер теж живе в нашому будинку. Він знає історії з Біблії!

– Справді? Ти таке читаєш? – здивувався Влад. – Мій тато казав, що Біблія – це нудна книга для бабусь.

Зібравши картки в колоду, Марко відповів:

– Я геть не вважаю Біблію нудною книгою. Навпаки, вона дуже цікава.

Знизавши плечима, Влад сказав:

– Мене це не цікавить. Ходімо вже. Двірник виставив на подвір'ї всілякий мотлох, можливо, ми знайдемо там щось цікаве.

Поглянувши на Марка, Денис спитав:

– Хочеш із нами?

– Так, із задоволенням!

Підвівшись, хлопчик додав:

– Я тільки скажу мамі й одягну куртку.

Ткнувши Дениса в бік, Дмитрик прошепотів:

– Гадаєш, із ним можна грати? Дивний він якийсь...

Марко незабаром повернувся, і хлопці разом помчали вниз. Надворі дув холодний вітер, розмітаючи строкате листя. Задріботів дощ, і хлопчики натягли на голови каптури.

У закутку двору валялися зламані стільці, іржаві велосипеди, шматки старих килимів, старий матрац, дерев'яні рейки, зламана драбина та багато іншого.

– Погляньте, рожевий велосипед у квіточки!

Витягнувши з купи сміття велосипед, Дмитрик покотився на ньому по двору. На передньому колесі була вісімка, а кермо виляло. Виходила весела картина.

– Хочеш покататися? – запитав Дмитрик Марка, пригальмувавши перед ним.

Хлопчик похитав головою:

– Я не вмію їздити на велосипеді.

Дмитрик від подиву витріщив очі.

– Тоді моя черга, – вигукнув Денис і, скочивши на велосипед, зробив коло.

Раптом велосипед на мокрому листі занесло убік – і Денис упав. Підвівшись на ноги, він подивився на друзів і розсміявся:

– Нічого страшного, я не забився.

Щоправда, йому було не дуже весело: штани намокли, і до них липло вологе листя. Грати йому перехотілося.

– Сьогодні на вулиці нудно, – невдоволено пробурчав Денис.

Дмитрик і Влад теж не знали, чим би ще зайнятися. А Марко в цей час копирсався на звалищі.

– Що ти шукаєш? – запитав Денис.

Марко витяг зі сміття невелику дерев'яну скриньку.

– Ми можемо пограти в Даниїла в левовому рові. Ця скринька чудово підходить. Треба ще кілька левів змайструвати. Хочете?

Дмитрик, Влад і Денис переглянулися між собою, і Денис, знизавши плечима, сказав:

– Чому б і ні? Усе одно валандаємося.

На задній частині двору ріс каштан.

– Зробімо левів із каштанів. Мій тато має ручний дриль, я зараз принесу. А заразом зубочистки прихоплю, з них ми зробимо лапи.

Денис, Дмитрик і Влад знайшли іржаве відро й почали збирати каштани. Коли Марко повернувся з дрилем, відро вже було повне. Із зашарілим від старанности обличчям хлопчик намагався просвердлити дірку в каштані.

Ох! Сковзнувши з гладкого каштана, дриль вколов йому палець.

– Ой! – На пальці з'явилася кров.

– Я збігаю по пластир, – крикнув Влад і помчав додому. Повернувшись, він заклеїв палець Марка.

– Дай-но я спробую, – сказав Денис і взявся за дриль. Уф, свердлити каштан було справді важко. – Ой-ой-ой!

Тепер поранився Денис. Влад знову збігав додому та заклеїв палець і Денису.

Один за одним хлопчики намагалися свердлити каштани. У маленькі дірочки вони вставили зубочистки. То були лапи левів. Ох, ну от і Дмитрик поранився!

– Краще я відразу цілу пачку принесу, – скривився Влад.

Зрештою, у всіх чотирьох хлопчиків на пальцях красувалися пластирі. Але кілька каштанових левів таки було зроблено.

– Посадімо левів у дерев'яну скриньку, – запропонував Марко. – Це буде наша лев'яча яма. Цар кинув туди Даниїла тільки за те, що той молився Богові.

Дощ посилився. Хлопчики сіли на поламану дерев'яну лавку, тримаючи над головами великий брудний брезент. Вийшло навіть затишно.

Денису дуже захотілося дізнатися, чим закінчилася історія з Даниїлом.

– Леви напевно покусали Даниїла!

Але Марко похитав головою.

– Зовсім ні! Бог захистив Даниїла. Леви його не чіпали. Він не мав ані крихітної подряпини!

– Невже? Оце так! – здивувався Дмитрик.

Марко відповів:

– Для Бога це дрібниці. Він усе може! Він може навіть зробити так, щоб леви не кусалися.

Влад мовчки слухав, про що говорили хлопчики, і раптом запитав:

– І про все це написано в Біблії? А я гадав, що це нудна книга. Насправді це якось цікаво навіть...

– Так, я теж так вважаю, – згідно кивнув Денис і додав: – Це був чудовий день. Марко, якщо хочеш, ми можемо частіше грати разом. І ти можеш розповідати нам історії з твоєї Біблії. Згоден?

– Звісно! – усміхнувся Марко. – Це ж найкраща книга у світі!

Дмитрик затремтів від холоду.

– Ходімо вже додому. Бо холодно дуже.

Хлопці вилізли з-під брезенту й помчали до під'їзду. Домовившись завтра знову зустрітися, вони розійшлися.

Денис пострибав сходами на п'ятий поверх. «Добре, що я послухався маму й не поїхав на ліфті. А то б не зустрів Марка й не дізнався історію Даниїла у лев'ячій ямі, – подумав хлопчик, тримаючи в руках скриньку з каштанами-левами. – Цікаво, яку історію Марко розповість завтра зі своєї захопливої книги Біблії?»

З книжки «Besondere Tage mit Gott», © BOAS

Як дізнатися, що добре, а що погано?

Привіт! Ми сьогодні навчимося розрізняти, що добре, а що погано у використанні телефону, комп'ютера та інтернету.

Відзнач у списку, що добре:

- ☐ обманювати
- ☐ не слухатися батьків
- ☐ ображати молодших
- ☐ грати у футбол
- ☐ допомагати мамі
- ☐ малювати
- ☐ співати
- ☐ їсти морозиво
- ☐ дражнити інших
- ☐ списувати

Данило і Рут вписали в мій код біблійні настанови, тому я можу розрізняти, що добре, а що погано.

Прочитай уривок і дай відповіді на запитання.

«Учинки тіла очевидні, а саме: перелюб, розпуста, аморальність, безсоромність, ідолослужіння, чародійство, ворожнеча, сварки, заздрощі, гнів, суперечки, розділення, єресі, злоба, п'янство, гульня і тому подібне. Попереджаю вас, як і раніше попереджав: хто таке робить, Божого Царства не успадкує! Плід же Духа – любов, радість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброта, віра, лагідність, стриманість. На таких немає Закону!» (Гал. 5:19–23).

Які дві категорії речей чи рис характеру описано в цьому тексті?

_____ _____

Авторка ілюстрацій Аня Барченко

Любов · Радість · Довготерпіння · Мир

Обговори зі старшими, що означає кожна з цих рис і чому Бог вважає їх добрими чи поганими?

Згідно із цим біблійним текстом, що чекає на людей, які роблять злі справи?

_____

Лагідність · Стриманість

Ласкавість · Доброта · Віра

Обведи смайлики, які демонструють хороші риси характеру:

Інтернет, комп'ютер і телефон часто пропонують програми, картинки, ігри та повідомлення, які погано впливають на розвиток твого характеру. Тому щодня виділяй час на вивчення Біблії, щоб ти міг відрізняти добро від зла.

Які добрі справи ти зробив минулого тижня? Запиши.

З книжки «Подорож у світ інформаційних технологій», Василе Філат та інші автори, © Скриптехінфо, 2020

Бог у житті видатних людей:

Григорій Сковорода

Людмила Редькіна

Привіт, привіт, любий друже! Як справи? У тебе за вікном гарна погода? Якщо так, то можу уявити, як кортить тобі погуляти з друзями надворі. Уяви: декілька століть тому стежками нашої країни мандрувала надзвичайно цікава людина. Від самого малку вона ставила запитання, на які досить складно відповісти. Ось наприклад:

Чому люди сваряться?

Чому хтось щасливий, а хтось страждає від туги?

Де живе Бог?

Що важливіше: багатство чи доброта?

До речі, а як би ти відповів на ці запитання?

Так ось, цю людину звали Григорій Сковорода. Можливо, ти щось чув про нього. Народився він да-а-алекого 1722 року.

Ріс Григорій у невеличкій козацькій сім'ї, у маленькому селі на Полтавщині. Його сім'я була незаможною, тому хлопчик не мав змоги гратися улюбленими іграшками, м'ячем чи конструктором. Але з ним завжди були вірні й цікаві супутники – книжки. Так, так, книжки були для нього цілим всесвітом, у який він поринав, фантазував і звідки черпав знання.

Любов до читання відкрила перед ним шлях до Києво-Могилянської академії. Там він вивчив декілька мов, співав, а ще дізнався, що увесь наш світ: планета, країна, ти і я – існуємо завдяки тому, що нас створив Бог.

Трошки згодом Григорій отримав дуже цікаву пропозицію – співати при царському дворі. Це якби ти переміг у телешоу «Голос країни», а потім тисячі людей відвідували твої концерти, наприклад, у Києві чи Львові. Від такої пропозиції ніхто б не відмовився! Тож Григорій погодився. Гроші і слава були в нього майже в руках…

Однак незабаром дещо змінилося…

Подивившись на величезний палац, помпезні свята, відомих людей і велику кількість нечесно зароблених грошей, Григорій зрозумів: щастя не в цьому. Він побачив, що навіть коли гроші стирчать із кишень, люди все одно залишаються нещасними.

Авторка ілюстрацій Олена Гавришук

Зрозумівши, що кожна людина і кожна дитина потребують стосунків з Богом, Григорій Сковорода відмовився від цієї роботи і вирушив у мандри, щоб навчати дітей і дорослих добра, чесности, гідности, щирости й мудрости. Бо ці чесноти не купиш за гроші.

Ти, дорогий друже, можеш придбати подушку, але мирний сон неможливо купити за гроші.

Можеш купити ліки, але не здоров'я.

Можеш заплатити за допомогу стороннім людям, але справжніх вірних друзів не купиш.

Можеш купити напої чи цигарки, аби справити враження на друзів, але справжню радість, повагу чи щастя не купиш.

Григорій Сковорода усвідомив це ще в палаці, тому й обрав свій шлях. Він мандрував Україною, навчаючи дітей і дорослих, що кожна людина народжується зі своїм талантом, зі шляхом, який їй дав Бог. У Біблії написано: «Я Господь, твій Бог, Котрий навчає тебе корисному, Котрий провадить тебе дорогою, якою ПОТРІБНО ходити» (Ісаї, 48:17).

Бог для тебе вже вистелив твій особливий шлях! Можливо, ти гарно малюєш чи співаєш. Можливо, любиш тварин або тобі подобається лікувати. А може, ти класно складаєш будинки з лего чи швидко бігаєш. Усе це Бог дав тобі, щоб ти використовував свої таланти на добро.

Поглянь на природу:

Риба щаслива плавати.

Бджола все життя збирає мед.

Птах щасливий, бо літає.

Не буває так, що лев живе в болоті, як жаба, чи змія дає молоко, як корова. Так і кожна дитина має свій шлях, який їй дав Бог.

Не марнуй свій час, навчайся, розвивайся, щоб потім робити добро та прославляти Бога за Його милості до тебе.

А тепер виконай завдання – і прочитаєш побажання Григорія Сковороди для всіх дітей.

Ц	і	н	р	о	п	о	н
п	й	у	б	т	у	д	а
р	д	к	о	д	в	у	у
у	ж	б	у	і	д	с	е

Ц→	→	↓	→	↓	→	→	↓
	↓	←	↑	→	↑	↓	←
↓	←		↑	←		↓	
→	→	→	→	↑		→	→

Петер Мартін

У СИНАГОЗІ

Коли Ісус ходив містами, Його часто запрошували проповідувати в місцевих синагогах, де юдеї звершували богослужіння в суботу, день відпочинку. Багато людей охоче слухало Ісуса. Вони захоплювалися тим, що Христос розповідав про Бога і про Його любов до людей. Але деякі рабини й фарисеї вважали Ісуса та Його висловлювання хибними й небезпечними.

Де зберігають сувої зі Священними Писаннями?

Чи можеш ти знайти менору – семисвічник?

Зірка Давида – відомий єврейський символ. Пошукай одну зірку.

Птах у синагозі?

Де перебувають 12 чоловіків, яких Ісус обрав Своїми друзями й учнями?

Симон Петро

Андрій

Яків Зеведеїв

Іван

Пилип

Вартоломій

Цей чоловік спить із роззявленим ротом під час богослужіння.

Ці два хлопчики хочуть гратися, а не слухати рабина.

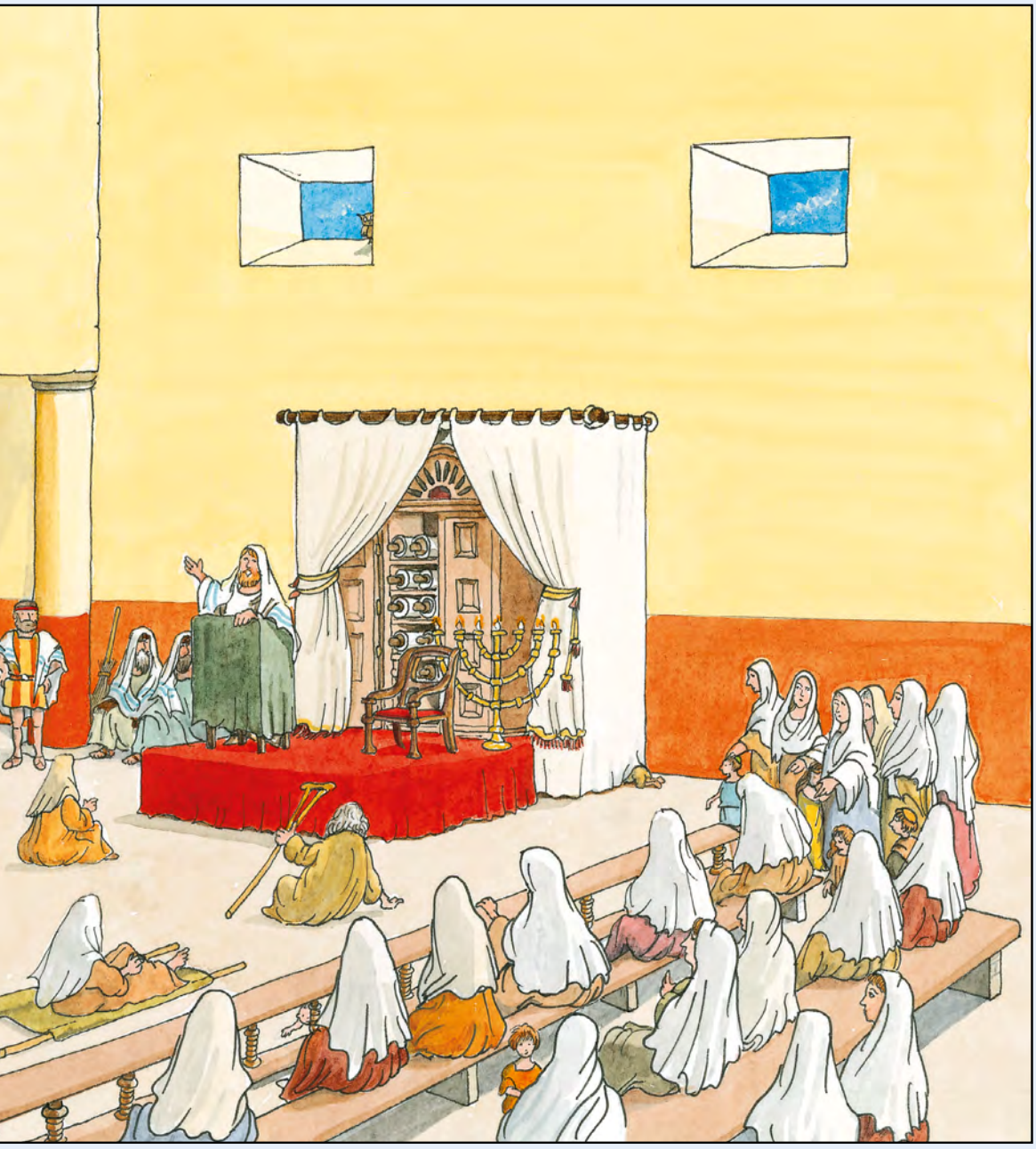

Два малюки шукають щось цікаве. Знайди їх.

Хтось у синагозі залишив мітлу. Пошукай її.

Деякі римляни цікавилися вірою юдеїв. Дехто відвідував синагогу. Знайди побожного римлянина.

Пошукай скриньку для пожертв.

Юдеям заборонено працювати в день відпочинку – суботу. Але Ісус зцілював хворих і в суботу. Ця людина в синагозі просить Його про допомогу.

Матвій

Хома

Симон Кананіт

Юда Іскаріот

Яків Алфеїв

Юда Яковів (Тадей)

Автор ілюстрацій Петер Кент

З книжки «Слідами Ісуса», © 2024, Світло на Сході

ПОДОРОЖ ДВІЙНЯТ ПО СВЯТІЙ ЗЕМЛІ

Вадим Білий

Веня та Лія приїхали в гості до дідуся, який мешкає в Ізраїлі. Онуки вже оглянули Хайфу, руїни Мегіддо, побували в Назареті та на місці хрещення в Йордані, ночували в кібуці на березі Генісаретського озера. Що чекає на них сьогодні?

ВОРОТА ДО ХАНААНУ

– Вставайте, вставайте! Час снідати! – Голос дідуся перервав сни Вені та Лії.

Діти вмилися, вдягнулися, і всі вирушили до невеликого ресторану неподалік музею, присвяченого засновникам кібуцу. Діти насолоджувалися рисовою кашею, а дідусь пив каву та розповідав історію кібуцу Деганія.

– Знаєте, хто був серед засновників цього першого в Ерец-Ісраель кібуцу? – запитав дідусь і, не чекаючи на відповідь, продовжив: – Давид Бен-Гуріон і Моше Даян!

– Один з них був першим президентом Ізраїлю, а другий – знаменитим генералом, – вставив Веня.

– Однооким, – весело додала Лія.

– Точно! – Видно було, що дідусь задоволений, що онуки стільки знають про його країну. – Кібуцу Деганія понад сто років. Він був заснований у жовтні 1910 року. З його історією ми познайомимося в музеї. Його спеціально для нас відкриють. Я вчора з доглядачем домовився. А знаєте, де ми зараз снідаємо? Нізащо не здогадаєтеся, що тут було раніше!

Діти почали оглядати невеликий затишний ресторан, але ніяк не могли вигадати, що тут було. Ресторан був чудово оформлений, розташований у гарному місці, з видом на озеро та долину річки Йордан.

– Курник! – весело сказав дідусь і дзвінко засміявся, побачивши здивування онуків.

І ось мандрівники вже переїхали мостом через широку в цьому місці річку Йордан і попрямували східним берегом Генісаретського озера на північ. Діти милувалися природою, а дідусь думав про щось своє.

– Тут єдине місце, де гори впритул підступають до берега озера, – перервав раптом дідусь тишу. – Праворуч починаються Голанські висоти.

Авторка ілюстрацій Катерина Правдохіна

Тут Ісус вигнав з одержимого бісів, які потім увійшли у свиней. Свині з цієї кручі кинулися в озеро і... потонули.

Веня та Лія тільки встигли праворуч помітити високі чагарники та великий жовтий щит.

– Що на щиті написано? – запитав допитливий Веня.

– Обережно! Міни! – відповів дідусь. – Тут ходити небезпечно.

Уздовж берега їхали мовчки. Ліворуч розстилалося тихе блакитне плесо Генісаретського озера, праворуч здіймалися пагорби Голанських висот.

– А ви знали, що поверхню озера розташовано на 213 метрів нижче рівня моря? – запитав дідусь онуків, які вже почали нудьгувати.

– Так, але найнижче місце – западина Мертвого моря, – відповіла Лія. – Його розташовано на рівні 430 метрів нижче за світовий океан.

– Нам залишилося зовсім небагато проїхати, і ми будемо у місті, про яке в Євангелії написано, що це Його, Ісуса, місто. Як воно називається? – запитав дідусь.

– Капернаум! – відповіли хором Лія та Веня, задоволені, що знали відповідь.

Залишивши машину на стоянці в затінку великого дерева, вони підійшли до будки, купили квитки й попрямували до руїн великої синагоги.

– У цій синагозі проповідував Ісус? – запитала Лія.

– Ні, її побудовано на руїнах стародавньої синагоги, де проповідував Ісус. Вона належить до візантійської доби, її було побудовано десь у п'ятому столітті. А тепер підіймемося до цієї будівлі, – дідусь показав на купол великої будівлі, повз яку вони нещодавно пройшли.

– Що в ній цікавого? – спитав Веня.

– Побачите. Це музей. Називається «Будинок Петра».

Вони ввійшли і підійнялися сходами у простору світлу залу. Задня стіна була схожа на велике напівкругле вікно, перед яким стояв величезний човен. Його щогла була схожа на хрест. За вікном виднілося Генісаретське озеро. За столом стояли два священники в білих шатах. В одного на грудях був нашитий великий червоний хрест. На двох лавах із широким проходом посередині сиділи близько двадцяти туристів.

Відразу було зрозуміло, що човен замінював вівтар. На ньому стояли золоті чаші. Священники щось речитативом чи то співали, чи молилися.

– Не будемо їм заважати, – прошепотів Марко Веніямінович онукам. – Ходімо оглянемо розкопки й поїдемо далі на північ.

Хвилин за десять у машині настала тиша. Діти заснули. Марко Веніямінович поринув у свої думки. Незабаром вони зупинилися на великій, покритій гравієм стоянці. Неподалік були якісь руїни.

– Прокидайтесь! Ми приїхали! – Голос дідуся перервав сон дітей. – Ми пройдемо ген до тих руїн.

– А що це за дивні мури? – спитав Веня.

– Ось, подивіться на цей макет, – дідусь підвів дітей до великої скриньки, вкритої склом. Діти зрозуміли, що перед ними стародавні ворота міста Дан. – Колись у ці ворота, прямуючи до Землі обітованої, увійшов наш предок Авраам.

Діти з побожним подивом дивилися на рештки глинобитних стін, не наважуючись вимовити ані слова.

Далі буде...

Тварини в ковчезі

Запитання:
Чи ходив Ной за тваринами, щоб привести їх у ковчег, чи вони самі прийшли до нього? Звідки тварини знали, що їм треба йти в ковчег?

Шаєнн, 11 років, Пенсильванія, США

Відповідь:

«З усіх птахів – за їхнім родом, з усіх звірів – за їхнім родом і з усіх плазунів землі – за їхнім родом, – по парі увійдуть до тебе, щоби залишитися живими» (Бут. 6:20).

Люба Шаєнн!

Якщо орієнтуватися на цей вірш із Біблії, то відповідь однозначна: ні, Ною не довелося ходити землею і шукати тварин, оскільки Бог Сам наказав їм вирушити до ковчега. Однак я хотів би відповісти на твоє запитання розлогіше, щоб показати красу нашого Творця. У Біблії є кілька прикладів, коли Бог використовував тварин для виконання Своїх наказів.

Так, наприклад, Бог послав велику рибу проковтнути неслухняного Йону.

А в безлюдній місцевості Бог наказав воронам годувати Іллю.

Як бачиш, Бог є Господь – сильний, могутній і великий. І Він чітко визначив, яким тваринам потрібно приєднатися до Ноя. Потім Він наказав їм вирушити в дорогу, і вони послухалися Його. Адже Бог – їхній Творець, і вони повинні слухатися Його (так само, як і ми повинні слухатися нашого Творця – Господа Ісуса Христа).

З буклета «Antworten für Kids Band 2», © JEREMIA Verlag GbR

Авторка ілюстрацій Катерина Правдохіна

ЧЕРЕПАШЕНЯ З КОВЧЕГА

За мотивами розповіді Олени Мікули

Чому Бог створив цей світ таким прекрасним?

?

Автор ілюстрацій Еліор Тов

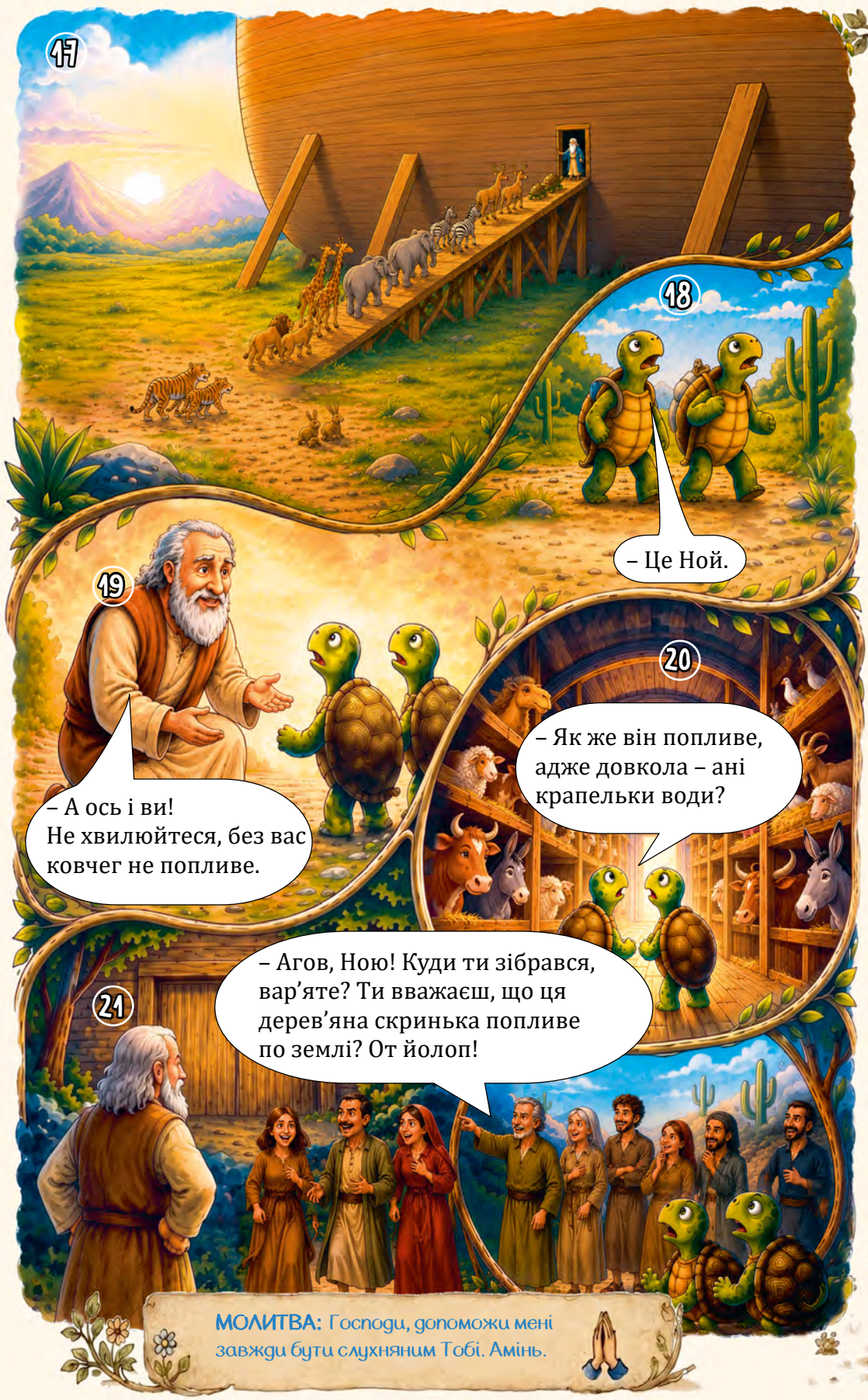

Чому черепашки змогли подолати всі перешкоди на своєму шляху?

Що допомагає тобі бути слухняним Богові?

Пам'ятний вірш: «Не бійся, бо Я з тобою! Не лякайся, бо Я – твій Бог! Я додам тобі сили і допоможу тобі!» (Іс. 41:10).

Чому Бог саме Ною доручив будувати ковчег? Що означає бути слухняним Богові?

МОЛИТВА: Господи, допоможи мені завжди бути слухняним Тобі. Амінь.

Що ти робиш, коли тобі страшно? Кому ти можеш довіряти?

Пам'ятний вірш: «Тоді покличеш до Мене в день скорботи, – Я тебе визволю, і ти Мене прославиш» (Пс. 50:15).

– Потім Творець створив людей і поселив їх у чудовому саду.

27

– Однак люди не послухалися Бога. І Він вигнав їх із чудового саду.

– Серця людей стали жорстокими. Люди дедалі рідше чули Голос свого Творця.

28

– Але ми почули Його. Він захотів нас урятувати. Ми почули Його Голос і рушили за Ним.

29

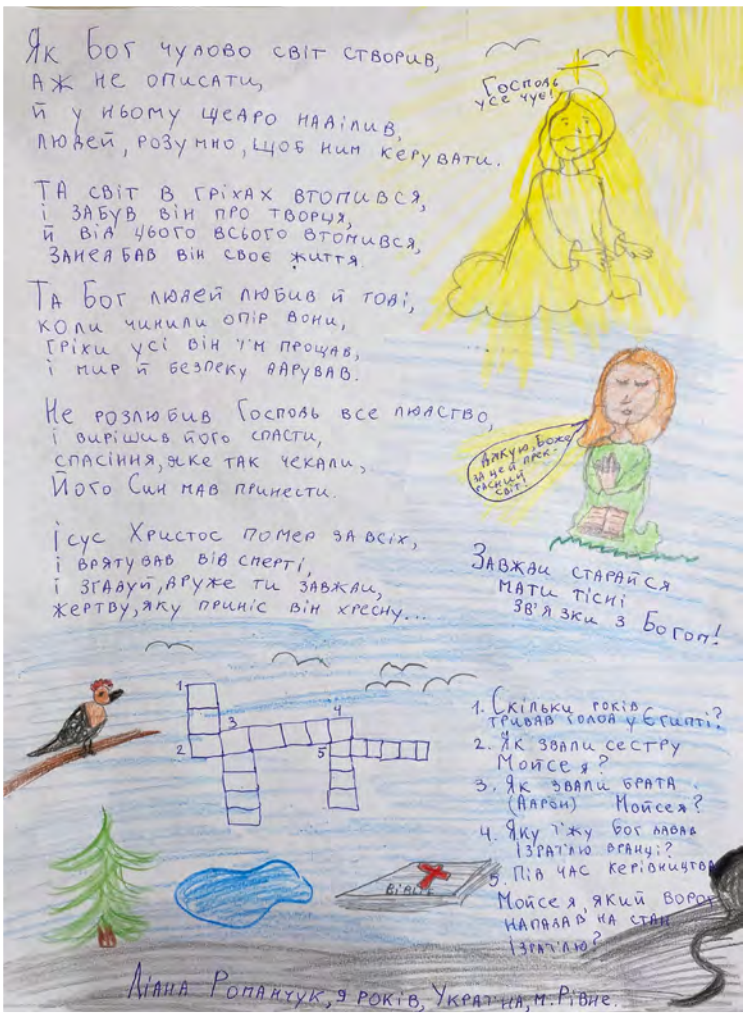
– А зараз Він охороняє нас у дорозі. Я вірю, що Він збереже нас і ми будемо щасливі.

30

– Чаку, поглянь! Яка ж краса!

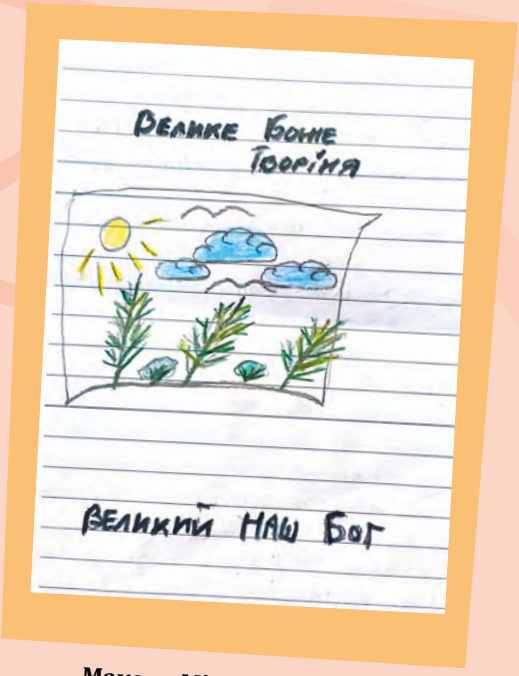
За що ти можеш сьогодні подякувати Богові?

МОЛИТВА: Дорогий Господи! Дякую за Твою любов і турботу. Допоможи мені бути слухняним і довіряти Тобі щодня. Амінь.

Ліана Мігачева, 11 років,
с. Зоря, Рівненська обл.

Максим Мігачев, 9 років,
с. Зоря, Рівненська обл.

СТЕЖИНКА 5•2026

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 20000 прим.

СВІТЛО НА СХОДІ

Засновник
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»

Головний редактор: *Вальдемар Бенцель*

Відповідальна редакторка: *Ганна Назаренко*
Редколегія: *Таїсія Кушнір, Ельвіра Цорн, Ганна Мікусевич, Олена Зенченко, Ірина Савченко, Людмила Редькіна (переклад творчих завдань із російської)*

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"», вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02157.
Телефон: (44) 296-86-39;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 223-1191, e-mail: liteusa@lio.org

Оформити передплату на журнал, надсилати листи й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал "Стежинка"», ПІБ, адресу й номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати чеками на адресу редакції в Німеччині або переказами на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 28.07.2026.

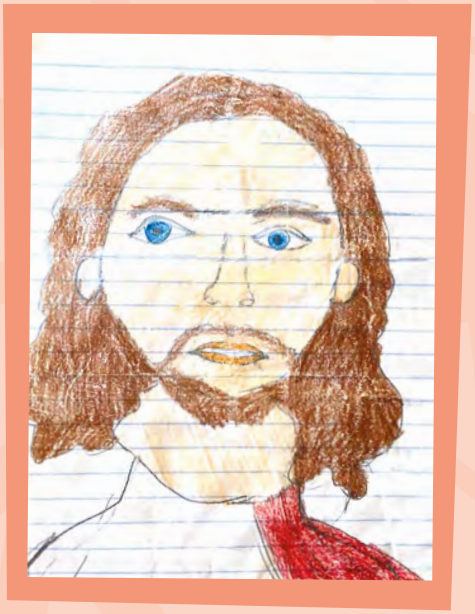
Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. *Ілл. Катерина Правдохіна*

Комп'ютерна верстка: *Ганна Мікусевич*

Цитати Священного Писання наведено з Біблії в перекладі Р. Турконяка.

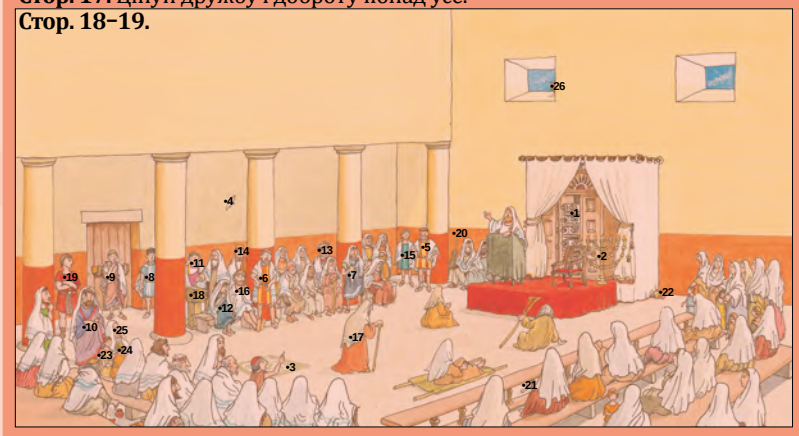
© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2026.
ISSN 2194-3796

Аріна Хандусь, 7 років, м. Київ

Відповіді:

Стор. 2. Бог.
Стор. 8. Пророк.
Стор. 17. Цінуй дружбу і доброту понад усе.
Стор. 18–19.

Шафа зі свитками 1
Менора 2
Зірка Давида 3
Птах 4
Петро 5
Андрій 6
Яків Зеведеїв 7
Іван 8
Пилип 9
Вартоломій 10
Матвій 11
Хома 12
Симон Кананіт 13
Юда Іскаріот 14
Яків Алфеїв 15
Юда Яковів (Тадей) 16
Хворий 17
Скринька для пожертв 18
Римлянин 19
Мітла 20
Малюки 21, 22
Хлопчики 23, 24
Приспаний чоловік 25

Стор. 32. Мій; я; мені; мене; мою; мене; я; мною; мене.

ПРОЧИТАЙ ВІРШ!

Розгорни книгу Псалми (вона в середині Біблії), знайди Псалом 23. Прочитай його уважно, і додай у текст пропущені слова. Тепер ти знаєш, про кого Бог піклується щомиті.

Господь –___ Пастир._ не матиму недостатку. На зелених лугах Він дозволяє_ _ _ _ відпочивати, біля тихих вод піклується про_ _ _ _._ _ _ душу Він підкріпляє, провадить_ _ _ _ стежками правди заради Свого Імені. Коли б_ пішов навіть долиною смертної тіні, не боятимуся лиха, бо Ти зі_ _ _ _. Твій жезл і Твій посох втішатимуть_ _ _ _ (Пс. 23:1–4).

